

Sygn. akt VII U 1712/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy T. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania T. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 27 lipca 2016 r. znak: (...) oraz

z dnia 24 sierpnia 2016 r. znak: (...)

z dnia 19 października 2016 r. znak: (...)

z dnia 7 listopada 2016 r. znak (...)

oddala odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 27 lipca 2016 r., 24 sierpnia 2016 r., 19 października 2016 r. oraz 7 listopada 2016 r.

UZASADNIENIE

W dniu 9 września 2016 r. (data prezentaty w ZUS) **T. R.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z dnia 27 lipca 2016 r. znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania

mu prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Odwołujący wniósł

o zaliczenie do okresu nieskładkowego okresu od 14 czerwca 1974 r. do 28 sierpnia 1977 r. oraz o zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 23 lata

i 1,5 miesiąca zatrudnienia w (...) S.A. oraz

w (...) S.A. Odwołujący wyjaśnił,

że we wskazanym wyżej okresie opiekował się swoim chorym ojcem, który był na rencie

z tytułu choroby zawodowej i pomagał mu w podstawowych czynnościach życia codziennego. Co do okresów zatrudnienia w ww. zakładach pracy odwołujący wskazał,

że w pierwszym z wymienionych zakładów praca była niebezpieczna, odbywała się

w obecności maszyn przemysłowych i panował hałas powyżej 100 decybeli, w drugim

zaś odwołujący pracował w wysokiej temperaturze rzędu 50^(o)C oraz przy stosowaniu środków szkodliwych, takich jak kwasy, woda amoniakowa i formalina (odwołanie z 05.09.2016 r. k. 2 a.s.).

W dniu 26 września 2016 r. (data prezentaty w ZUS) T. R. odwołał się również od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 24 sierpnia 2016 r. znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania mu prawa do emerytury pomostowej. Odwołujący wniósł o zaliczenie okres pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 23 lata i 1,5 miesiąca w (...) S.A. oraz w (...) S.A., powołując się na takie same okoliczności jak w odwołaniu z dnia 5 maja 2016 r. (odwołanie z 26.09.2016 r. k. 3 a.s.).

W dniu 7 listopada 2016 r. (data prezentaty w ZUS) T. R. odwołał się również od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 19 października 2016 r. znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Odwołująca wniósł o uznanie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okres sprawowania opieki nad ojcem od 14 czerwca 1974 r. do 28 sierpnia 1977 r. oraz okresów zatrudnienia w (...) S.A. od 28 sierpnia 1977 r. do 15 kwietnia 1996 r. i w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 30 września 2008 r. jako okresów pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu odwołania T. R. powołał się na takie same okoliczności jak w poprzednich odwołaniach i wniósł o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków i dokumentów wskazanych w treści tego odwołania (odwołanie z 07.11.2016 r. k. 5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 listopada 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołań T. R. na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., również w przypadku rozszerzenia odwołania na decyzję z dnia 7 listopada 2016 r. znak: (...). Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na podstawie skarżonych decyzji odmówił przyznania odwołującemu zarówno prawa do wcześniejszej emerytury, jaki i prawa do emerytury pomostowej, ze względu na fakt, iż nie spełnił on ustawowych przesłanek koniecznych do nabycia prawa do tych świadczeń. W odniesieniu do kwestii wcześniejszej emerytury organ rentowy wskazał, że odwołujący nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach, lecz jedynie 2 lata 8 miesięcy i 15 dni, tj. okres zatrudnienia w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. Za inne okresy nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, lecz jedynie 24 lata, 1 miesiąc i 24 dni. Organ rentowy nie zaliczył okresu sprawowania opieki nad ojcem od 14 czerwca 1974 r. do 28 sierpnia 1977 r., gdyż ojciec odwołującego był zaliczone do III grupy inwalidzkiej. Organ rentowy nie uwzględnił również okres pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców w latach 1974-1977, gdyż odwołujący nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów. W odniesieniu do kwestii emerytury pomostowej organ rentowy wskazał, że odmówił przyznania odwołującemu prawa do tego świadczenia, gdyż nie udowodnił 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach, lecz jedynie 12 lat, 3 miesiące i 12 dni takiej pracy w myśl ustawy o emeryturach pomostowych, przypadających na okres zatrudnienia w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 30 września 2008 r., a ponadto nie rozwiązał stosunku pracy (odpowiedź na odwołania k. 9-10 a.s.).

Ponadto w dniu 23 stycznia 2017 r. T. R. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 grudnia 2016 r. znak: (...), wnosząc o ustalenie na jego rzecz prawa do emerytury wcześniejszej lub ewentualnie ustalenie emerytury pomostowej. Odwołujący powołał się na okoliczności wskazane w poprzednich

odwołaniach i wskazał również, że domaga się zaliczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym w latach 1972-1977 jako okresu nieskładkowego. Ponadto odwołujący wniósł o połączenie sprawy z wniesionego odwołania ze sprawą o sygn. akt VII U 1712/16. Sprawie nadano sygn. akt VII U 82/17 (akta sprawy o sygn. akt VII U 82/17).

Na rozprawie w dniu 1 lutym 2017 r. Przewodniczący zarządził połączenie sprawy o sygn. akt VII U 82/17 ze sprawą o sygn. akt VII U 1712/16 celem łącznego rozpoznania (k. 80 a.s.).

Na rozprawie w dniu 1 lutym 2017 r. odwołujący wskazał, że odwołuje się również od decyzji organu rentowego z dnia 7 listopada 2016 r. (k. 202 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący T. R. urodził się w dniu (...) Od urodzenia mieszkał z rodzicami M. i I. R. w ich gospodarstwie rolnym położonym we wsi Ś. (obecnie obszar W. – dzielnica B., obszar T.), a także młodszym bratem. W skład gospodarstwa M. i I. R. wchodziły dwie działki rolne: położona przy ul. (...) o powierzchni 0,28 ha oraz położona przy ul. (...) (dawniej (...), od strony W., o powierzchni 1 ha położone przy ul. (...), w tym jedna zabudowana, o łącznym obszarze 1,28 ha.

W 1975 roku część działki położonej przy ul. (...) została wywłaszczona w celu zbudowania Fabryki (...). W gospodarstwie rolnym rodziców odwołującego uprawiano zboże i warzywa, a także hodowano zwierzęta – świnie, kury, indyki i króliki. Uprawy były prowadzone na większej działce (akt notarialny k. 55-56 a.s., wypis z rejestru gruntów k. 57 a.s., zeznania świadków: J. B. k. 125-126 a.s., K. P. k. 127 a.s., J. S. k. 127 a.s. oraz E. W. k. 128 a.s.).

Ojciec odwołującego od dnia 11 maja 1976 r. został zaliczony do 3 grupy inwalidów w związku z chorobą zawodową (orzeczenie obwodowej komisji lekarskiej k. 16 a.r. tom II).

W okresie od 1 września 1971 r. do 13 czerwca 1974 r. odwołujący pracował w Zakładach (...) S.A. jako uczeń praktycznej nauki zawodu w ramach nauki w (...) Szkoły Zawodowej dla Pracujących, wchodzącej w skład Zespołu Szkół Zawodowych Zakładów (...) w W.. Po ukończeniu szkoły zawodowej w czerwcu 1974 r. odwołujący w latach 1974-1977 odwołujący uczęszczał do Technikum Zawodowego – Zespołu Szkół (...) w W.. W tym też okresie odwołujący pracował w gospodarstwie rolnym rodziców – zajmował się m. in. wysiewami, pobieraniem zboża w czasie żniw, uprawą ogródka przydomowego, obrządkiem zwierząt (świadczenia ukończenia szkół k. 52-54 a.s., zeznania świadków: J. B. k. 125-126 a.s., K. P. k. 127 a.s., J. S. k. 127 a.s. oraz E. W. k. 128 a.s., świadectwo pracy z 14.07.1999 r. k. 3 a.r. – tom nieoznaczony).

W okresie od 28 sierpnia 1977 r. do 15 kwietnia 1996 r. T. R. był zatrudniony w (...) S.A. (dalej również jako (...) S.A.) W trakcie zatrudnienia odwołujący pracował na następujących stanowiskach: od 28 sierpnia 1977 r. – referent ds. technicznych, od 1 kwietnia 1978 r. – referent do sprawy limitowania, od 1 lutego 1979 r. – kierownik rozdzielni robót, od 1 sierpnia 1980 r. – kierownik rozdzielni, od 1 lutego 1982 r. – referent ds. rozliczeń materiałowych, od 1 maja 1983 r. – mistrz zmianowy na Wydziale Tłoczni, od 1 stycznia 1995 r. do końca zatrudnienia – specjalista technolog.

Praca odwołującego odbywała się na hali produkcyjnej. Na hali panował duży hałas wywoływany pracą licznych maszyn, takich jak zgrzewarki, prasy hydrauliczne, krajalnie, gwinciarki. Odwołujący miał swój kantor, który znajdował się na hali. Odwołujący przebywał w kantorze, przebywał również na hali produkcyjnej, gdzie doglądał prac i nadzorował pracowników. Odwołujący pracował przez 8 godzin dziennie w trybie zmianowym, czasem pracował również w nadgodzinach. Pracując na stanowisku mistrza w okresie od 1 maja 1983 r. do 31 grudnia 1994 r. odwołujący otrzymywał dodatek szkodliwy, wynikało to z wykonywania pracy w szczególnych warunkach w związku ze sprawowaniem funkcji dozoru inżyniersko-technicznego na oddziale wykonującym tłocznie (listy płac – koperta k. 124 a.s., zeznania świadków: W. D. k. 126 a.s., J. F. k. 126-127 a.s., opinie biegłej sądowej ds. bhp: główna k. 141-150 a.s. i uzupełniająca k. 170-175 a.s., świadectwo pracy k. 7 a.r. – tom nieoznaczony).

W okresie od 16 kwietnia 1996 r. do 30 września 2008 r. T. R.

był zatrudniony w (...) S.A. (dalej również jako (...) S.A.). Początkowo odwołujący pracował na stanowisku mistrza produkcji, od dnia 16 października 1996 r. powierzono mu stanowisko aparaturowego procesów biosyntezy. Stosunek pracy uległ rozwiązaniu za porozumieniem stron w dniu 30 września 2008 r. (świadcstwo pracy k. 11 i 15 a.r. tom II).

W dniu 27 czerwca 2016 r. T. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziale w W. dwa odrębne wnioski: o emeryturę pomostową oraz o wcześniejszą emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach (wniosek o emeryturę pomostową k. 38 a.r. tom II, wniosek o wcześniejsza emeryturę k. 1 a.r. tom III).

Rozpoznając wniosek odwołującego o emeryturę pomostową organ rentowy wydał w dniu 24 sierpnia 2016 r. decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił przyznania mu prawa do ww. emerytury z następujących przyczyn: niewykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r., nieudowodnienie na dzień 1 stycznia 2009 r. okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat, nieudowodnienie rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Organ rentowy wskazał również, że nie uwzględnił okresu pracy w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 30 kwietnia 2008 r., gdyż pracodawca nie potwierdził, że w tym okresie odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych w myśl ustawy o emeryturach pomostowych, a także nie uznał warunku wykonywania pracy w szczególnych warunkach przed 1 stycznia 1999 r. za spełniony, gdyż pracodawca nie określił charakteru pracy ściśle według wykazu działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. W dniu 3 listopada 2016 r. odwołujący przedłożył dodatkowe dokumenty w postaci świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 8 września 2016 r. Wskutek powyższego organ rentowy wydał w dniu 7 listopada 2016 r. kolejną decyzję znak: (...) na podstawie której ponownie odmówił przyznania mu prawa do emerytury pomostowej z tych samych przyczyn, jakie wskazano w decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że do pracy w warunkach szczególnych w myśl ustawy o emeryturach pomostowych uwzględnił okres pracy w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 30 kwietnia 2008 r. (decyzje ZUS ws. emerytury pomostowej: z 24.08.2016 r. k. 54 a.r. tom II, z 07.11.2016 r. – nieoznaczona karta a.r. tom II).

Rozpoznając wniosek odwołującego o wcześniejszą emeryturę organ rentowy wydał w dniu 27 lipca 2016 r. decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił przyznania mu prawa do ww. emerytury z następujących przyczyn: nieudowodnienie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nieudowodnienie 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał również, że ustalił okresy składkowe i nieskładkowe odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 24 lat, 1 miesiąca i 24 dni. W dniu 5 września 2016 r. odwołujący przedłożył dodatkowe dokumenty w postaci w postaci orzeczenia obwodowej komisji lekarskiej z 11 maja 1976 r. w sprawie zaliczenia jego ojca M. R. do 3 grupy inwalidów. Wskutek powyższego organ rentowy wydał w dniu 19 października 2016 r. kolejną decyzję znak: (...) na podstawie której ponownie odmówił przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z tych samych przyczyn, jakie wskazano w decyzji z dnia 27 lipca 2016 r. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że zaliczył okres pracy odwołującego w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. w wymiarze 2 lat, 8 miesięcy i 15 dni jako okres pracy w szczególnych warunkach, a ponadto wyjaśnił, że okres sprawowania opieki nad ojcem przez odwołującego od 14 czerwca 1974 r. do 28 sierpnia 1977 r. nie może zostać zaliczony jako okres nieskładkowy, ponieważ ojciec odwołującego nie był zaliczony do I grupy inwalidzkiej (decyzje ZUS ws. wcześniejszej emerytury: z 27.07.2016 r. k. 12 a.r. tom III, z 19.10.2016 r. – nieoznaczona karta a.r. tom III).

W dniu 29 grudnia 2016 r. organ rentowy wydał kolejną decyzję znak: (...)na podstawie której odmówił przyznania T. R. prawa do wcześniejszej emerytury z tych samych przyczyn, jakie wskazano w decyzji z 27 lipca 2016 r. oraz 19 października 2016 r. (decyzja ZUS ws. wcześniejszej emerytury z 29.12.2016 r. – nieoznaczona karta a.r. tom III).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obejmującego dowody z dokumentów, zeznań świadków oraz opinii biegłej sądowej z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy M. M..

Dowody z dokumentów obejmowały dokumentację załączoną w toku postępowania do akt sprawy oraz widniejącą w aktach rentowych, w zakresie, w jakim dotyczyła ona kwestii spornych – okresów zatrudnienia odwołującego. Uwzględnione przez Sąd dokumenty, w zakresie wykazanym powyżej ze wskazaniem kart akt, nie budziły zastrzeżeń co do ich autentyczności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków J. B., K. P., J. S. oraz E. W. w zakresie, w jakim wskazały, że odwołujący pracował w gospodarstwie rolnym rodziców na przełomie lat 1970-1977. Wymienione wyżej osoby znały odwołującego, mieszkały w jego sąsiedztwie i miały wiedzę w zakresie wykonywania przez niego pracy w gospodarstwie rolnym, a ich zeznania w tym zakresie były spójne i wiarygodne. Zeznaniom świadków W. D. i J. F.

Sąd dał wiarę w zakresie, w jakim powoływane przez nich okoliczności znajdowały oparcie w zebranych materiale dowodowym. Świadkowie pracowali z odwołującym w tym samym zakładzie pracy i mieli wiedzę co do specyfiki pracy, jaką wykonywał.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd oparł się również na opinii biegłej sądowej z zakresu bhp. W ocenie Sądu sporządzone przez biegłą opinie były rzeczowe, gdyż zawierały kompleksową analizę przedstawionego jej zagadnienia, zaś prezentowane przez nią wnioski były stanowcze, jednoznaczne i zostały szczegółowo uzasadnione. Sąd nie uwzględnił przy tym zastrzeżeń do opinii podnoszonych przez odwołującego (k. 158-161 a.s. oraz k. 187-193 a.s.). W opinii uzupełniającej biegła szczegółowo odniosła się do podniesionych przez odwołującego zarzutów i przedstawiła argumentację na poparcie sformułowanych wniosków, którą Sąd, mając na względzie posiadane przez biegłą kwalifikacje, wiedzę i doświadczenie, uznał za dostatecznie przekonywującą.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Na rozprawie dnia 1 lutego 2018 r. Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe odwołującego dotyczące przesłuchania W. D., J. F. oraz J. O. na okoliczność wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach w trakcie zatrudnienia w (...) S.A. Na tą okoliczność Sąd przesłuchał już dwóch z wymienionych wyżej świadków, a ponadto przeprowadził w tym zakresie dowód z dokumentów oraz opinii biegłej sądowej. Dalsze prowadzenie postępowania w tym zakresie byłoby więc niecelowe z perspektywy ekonomii procesowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania T. R. od zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych były niezasadne i podlegały oddaleniu.

Spór w niniejszej sprawie T. R. odwołał się od decyzji organu rentowego, na podstawie których odmówiono przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury i emerytury pomostowej. Warunki przyznania pierwszego z wymienionych świadczeń emerytalnych zostały określone w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383). Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 tej ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykłady takiej pracy można wymienić: pracę w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych. Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia). Dodatkowo, zgodnie z treścią powołanego rozporządzenia, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

- 1) posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczonymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
- 2) wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
- 3) osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
- 4) być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie organ rentowy zakwestionował prawo odwołującego do wcześniejszej emerytury wskazując, że nie posiada on zarówno okresów składkowych i nieskładkowych w łącznym wymiarze 25 lat, jak również okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat. Odwołujący nie zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego, wskazując, że ZUS błędnie ustalił stan faktyczny sprawy i niedokładnie ustalił wszystkie okresy, jakie powinny zostać uwzględnione przy ustalaniu jego prawa do wcześniejszej emerytury. Z tych powodów istota sporu w kontekście skarżonych decyzji dotyczących wcześniejszej emerytury było ustalenie, czy wskazywane przez odwołującego okresy pracy i opieki podlegały uwzględnieniu stosownie jako okresy uzupełniające, nieskładkowe oraz okresy pracy w szczególnych warunkach, a w konsekwencji czy – wbrew twierdzeniom organu rentowego – spełnia warunki posiadania odpowiedniego stażu pracy (okresów składkowych i nieskładkowych) oraz okresu pracy w szczególnych warunkach.

Przechodząc do rozważań wskazać należy, że w pierwszej kolejności odwołujący domagał się zaliczenia jako okresu składkowego okresu sprawowania przez niego opieki nad chorym ojcem od 14 czerwca 1974 r. do 28 sierpnia 1977 r., jednakże Sąd wykluczył taką możliwość już na wstępnym etapie postępowania. Zgodnie z art. 7 pkt 7) za okresy składkowe uznaje się m. in. okresy przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy niewykonywania pracy, w granicach do 6 lat, spowodowane koniecznością opieki nad innym niż dziecko członkiem rodziny zaliczonym do I grupy inwalidów lub uznanym

za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo uznanym za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, sprawowanej przez członka jego rodziny w wieku powyżej 16 lat, który w okresie sprawowania opieki nie osiągnął przychodu przekraczającego miesięcznie połowę najniższego wynagrodzenia. Oznacza to, że odwołujący domagając się zaliczenia okresu sprawowania opieki nad ojcem jako okresu nieskładkowego winien był udowodnić którąś ze wskazanych wyżej przyczyn sprawowania opieki nad członkiem rodziny, co w przypadku niniejszej sprawy nie miało jednak miejsca. Odwołujący nie wykazał bowiem, że ojciec, nad którym opiekę miał sprawować, był w spornym okresie całkowicie niezdolny do pracy i do samodzielnej egzystencji czy też był uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym. Sąd miał również na względzie, że odwołujący w istocie poza własnymi oświadczeniami nie przedstawił żadnych dowodów na to, że w ogóle sprawował opiekę nad członkiem rodziny. W aktach rentowych znajduje się co prawda orzeczenie obwodowej komisji ds. niepełnosprawności dotycząca ojca odwołującego, jednakże zgodnie z tym orzeczeniem M. R. został zaliczony do III grupy inwalidzkiej w związku z chorobą zawodową dopiero od 11 maja 1976 r. Orzeczony stopień naruszeń organizmu ojca odwołującego był więc niższy, niż stopień, który uzasadniałby konieczność sprawowania opieki i możliwość zaliczenia okresu jej sprawowania w myśl art. 7 pkt 7) ustawy emerytalnej.

Jednocześnie w toku postępowania odwołujący domagał się zaliczenia przypadającego na lata 1974-1977 okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1-3 ustawy emerytalnej przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe:

- 1) okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,
- 2) przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia,
- 3) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia,

Wskazać należy, że w toku postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym odwołujący nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, że taka praca była przez niego faktycznie wykonywana. Dopiero na podstawie dowodów z dokumentów oraz świadków przedstawionych w toku niniejszego postępowania możliwe było dokonanie stosownych ustaleń w tym zakresie. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że odwołujący zamieszkiwał z rodzicami w gospodarstwie rolnym położonym w nieistniejącej

już (włączonej w obręb miasta (...) W.) wsi Ś.. W toku postępowania Sąd przesłuchał kilkoro świadków, którzy w zeznaniu, iż na przełomie lat 1972-1977 odwołujący stale wykonywał prace w należącym do jego rodziców gospodarstwie rolnym. Odwołujący zajmował się pracami gospodarczymi związanymi z uprawą warzyw i zbóż, a także obrządkiem zwierząt. Pracy tej w ocenie Sądu nie stała na przeszkodzie edukacja, jaką odwołujący odbywał w (...) Szkole Zawodowej dla Pracujących w latach 1971-1974 oraz w Technikum Zawodowym w latach 1974-1977. Świadkowie wskazali,

że odwołujący wykonywał czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego zarówno przed pójściem do szkoły, jak i powrocie z niej. W konsekwencji na tle ustalonego stanu faktycznego należało stwierdzić, że praca świadczona przez odwołującego charakteryzowała się stałością i dyspozycyjnością, zaś okoliczności, w jakich praca ta była wykonywana – wielkość gospodarstwa, samodzielne wykonywanie obowiązków przez odwołującego, konieczność pracy ręcznej – wskazują, że odbywała się w wymiarze

co najmniej 4 godzin dziennie, co pozwala na zaliczenie okresu tej pracy jako okresu uzupełniającego w myśl wspomnianego wyżej art. 10 ustawy emerytalnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2001 r. II UKN 460/00).

Rozważając kwestię zaliczenia okresu pracy odwołującego jako okresu uzupełniającego należało mieć na względzie, że odwołujący urodził się w dniu (...), a więc

16 rok życia osiągnął z dniem 27 kwietnia 1972 r. Oznacza to, że od tego dnia, zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, można liczyć okres pracy w gospodarstwie jako okres uzupełniający. Jednakże należy mieć na uwadze, że w okresie od 1 września 1971 r.

do 13 czerwca 1974 r. odwołujący pracował w Zakładach (...) S.A.

jako uczeń praktycznej nauki zawodu w ramach nauki w (...) Szkoły Zawodowej

dla Pracujących. Okres ten, jako okres pracy młodocianych w myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a), został już uwzględniony przez ZUS jako okres składkowy (k. 13 a.r. tom III), wobec czego nie ma możliwości ponownego zaliczenia okresu od 27 kwietnia 1972 r. do 13 czerwca

1974 r. jako okresu uzupełniającego. Dodatkowo odwołujący w dniu 28 sierpnia 1977 r. rozpoczął zatrudnienie w (...) S.A.

Tym samym okres pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym podlega uwzględnieniu jako okresu uzupełniającego jedynie w części od 14 czerwca 1974 r. (dzień po zakończeniu nauki

w szkole zawodowej) do 27 sierpnia 1977 r. (dzień przed podjęciem zatrudnienia

w (...) S.A.), co stanowi 3 lata, 2 miesiące i 13 dni. Zaliczenie okresu uzupełniającego w powyższym wymiarze prowadzi z kolei do wniosku, że przesłanka ogólnego stażu pracy w wymiarze 25 lat została przez odwołującego spełniona.

W związku z zakwestionowaniem przez organ rentowy przesłanki 15-letniego stażu w warunkach szczególnych odwołujący domagał się w toku postępowania zaliczenia na poczet ww. stażu okresów zatrudnienia w (...) S.A. oraz w (...) S.A.

Należy przy tym zaznaczyć, że drugi z wymienionych okresów zatrudnienia został już przez organ rentowy częściowo uwzględniony przy wydawaniu decyzji z dnia 19 października

2016 r. – w uzasadnieniu skarżonej decyzji ZUS wskazał, że do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył okres pracy od 16 kwietnia 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. w wymiarze

2 lat, 8 miesięcy i 15 dni. Choć odwołujący kontynuował zatrudnienie w (...) S.A.

po dniu 31 grudnia 1998 r. aż do 2008 roku, to należy podkreślić, że nie było możliwości uwzględnienia tego okresu w wymiarze wyższym, niż dokonał tego organ rentowy. Zgodnie

z treścią art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych konieczne jest bowiem, aby 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, jakim wnioskodawca musi się legitymować, przypadał

na okres przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a więc przed dniem 1 stycznia 1999 r. Tym samym na potrzeby ustalenia prawa odwołującego do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej możliwe było zaliczenie jedynie takiego okresu zatrudnienia odwołującego w (...) S.A.,

jaki przypadł przed wymienioną wyżej datą.

Co się zaś tyczy zatrudnienia odwołującego w (...) S.A. od 28 sierpnia

1977 r. do 15 kwietnia 1996 r., to na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd stwierdził, że okres ten nie mógł zostać w pełni zakwalifikowany jako okres pracy w warunkach szczególnych. Z zebranej przez Sąd dokumentacji osobowej odwołującego dotyczącej tego okresu zatrudnienia wynika, że odwołujący na przełomie lat 1977-1996 pracował na różnych stanowiskach; kolejno jako referent ds. technicznych, referent do sprawy limitowania, kierownik rozdzielni robót, kierownik rozdzielni, referent ds. rozliczeń materiałowych, mistrz zmianowy na Wydziale Tłoczni i ostatecznie specjalista technolog. Ponieważ stanowisko odwołującego ulegało zmianie, zasadny był wniosek, że wraz z tą zmianą zmieniały się również warunki jego pracy i zakres obowiązków,

co powodowało konieczność rozważenia, czy któryś z okresów zatrudnienia

na poszczególnych stanowiskach mógł zostać zaliczony jako praca w warunkach szczególnych. W tym celu Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy celem oceny, czy odwołujący pracował w warunkach szczególnych, a jeśli tak, to w jakim okresie. W swojej opinii biegła sądowa uznała,

że jedynie okres, w którym odwołujący pracował jako mistrz zmianowy na Wydziale Tłoczni, przypadający na okres od 1 maja 1983 r. do 31 grudnia 1994 r., może zostać zakwalifikowany jako praca w warunkach szczególnych, gdyż praca mistrza odpowiada pracy określonej

poz. 24 dział XIV wykazu A stanowiącego załącznik do wspomnianego wyżej rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., a mianowicie pracy w dozorze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Sąd podzielił stanowisko biegłej w tym zakresie. Świadkowie potwierdzili, że odwołujący pracując jako mistrz sprawował nad nimi dozór i kontrolował ich pracę, a czynności te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Pozostałe stanowiska, jakie odwołujący zajmował w tym okresie zatrudnienia, nie mogły jednak zostać zakwalifikowane jako takie, w trakcie których pełnienia odwołujący wykonywałby pracę w szczególnych warunkach. Przede wszystkim zgodnie z opinią biegłej wykonywane przez odwołującego na tych stanowiskach prace nie zostały ujęte w wykazie A. Należy zaznaczyć, że w początkowym okresie zatrudnienia, tj. do 1983 roku odwołujący pracował jako referent i kierownik rozdzielni, te zaś stanowiska, zgodnie z wyjaśnieniami biegłej sądowej, miały charakter administracyjno-biurowy i nie były bezpośrednio związane z wykonywaniem pracy w dozorze inżynieryjno-technicznym. Co prawda odwołujący kwestionował opinie biegłej co do oceny jego okresu zatrudnienia pod kątem kwalifikacji jako pracy szczególnych warunkach, wskazując, że jego praca odbywała się w dużym zakładzie na hali produkcyjnej, gdzie przebywało wiele osób i maszyn i panował ogromny hałas, co należy uznać za warunki szkodliwe, jednakże okoliczności te nie mogły zdaniem Sądu wpłynąć na stanowisko biegłej. Niewykluczone, że odwołujący piastując inne stanowiska niż mistrza przebywał na hali produkcyjnej i miał do czynienia z warunkami szkodliwymi dla zdrowia, które tam panowały, zdają się to również potwierdzać zeznania świadków, którzy z nim pracowali, jednakże w myśl powyższych przepisów nie jest to wystarczające do uznania wykonywanej przez niego wówczas pracy jako pracy w szczególnych warunkach. Z samego faktu wykonywania pracy w trudnych warunkach nie wynika jeszcze, że pracę taką można uznać za pracę w warunkach szczególnych. Pracami w szczególnych warunkach są prace o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, co oznacza, że oba te elementy (znaczna szkodliwość dla zdrowia i znaczny stopień uciążliwości) muszą występować równocześnie. Praca w warunkach szkodliwych nie jest zatem tożsama z pracą w szczególnych warunkach. Konieczne jest bowiem, aby praca ta była równocześnie pracą o znacznej uciążliwości, a takie zostały rodzajowo wymienione w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Oznacza to, że pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia i o znacznym stopniu uciążliwości są prace, które były wykonywane – jako podstawowe – wymienione w wykazie A, nie zaś wykonywanie innych prac, choćby w tych samych szkodliwych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., I UK 388/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 marca 2017 r., III AUa 1042/16). Z tych też względów, choć Sąd nie neguje, że odwołujący mógł być narażony na szkodliwe warunki panujące w zakładzie, to ze względu na niewymienienie innych piastowanych przez niego stanowisk pracy nie było możliwe zaliczenie przez Sąd okresów zatrudnienia prócz tych, które zostały wskazane przez biegłego z zakresu BHP.

Odwołujący wnosił również o zaliczenie do jego stażu pracy w szczególnych warunkach pracy w godzinach nadliczbowych, jaką miał wykonywać w trakcie zatrudnienia w (...) S.A., jednakże że Sąd nie miał takiej możliwości. Zgodnie z ugruntowanymi poglądami orzecznictwa praca w godzinach nadliczbowych (dodatkowo wynagradzana) nie zwiększa nominalnego okresu zatrudnienia i nie wpływa w sposób szczególny na uprawnienia tak zatrudnianego pracownika. Z tego względu nie można mówić, że przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy emerytalnej - ewentualna praca w godzinach nadliczbowych uzasadnia zwiększenie liczby okresów składkowych, jak też okresu pracy w szczególnych warunkach o liczbę przepracowanych dni (godzin) ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1999 r., II UKN 606/98 oraz z dnia 7 lutego 2017 r., II UK 694/15, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 sierpnia 2017 r., III AUa 1033/17). Ponadto Sąd miał na względzie, że prezentowane przez odwołującego wyliczenia nie znajdowały pokrycia z zebrany materiał dowodowy.

Uwzględniony przez Sąd okres pracy w warunkach szczególnych w (...) S.A. wynosi 11 lat, 7 miesięcy i 30 dni. Doliczenie tego okresu stażu pracy

już uwzględnionego przez organ rentowy prowadzi do stwierdzenia, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach szczególnych

w łącznym wymiarze 14 lat, 4 miesięcy i 15 dni, a więc niższym, niż wynika to z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Tym samym mimo częściowego uwzględnienia stażu pracy w warunkach szczególnych odwołujący w dalszym ciągu nie spełnia przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji należało stwierdzić, że nie przysługuje mu prawo do wcześniejszej emerytury z tego tytułu. To zaś przesądziło o zasadności odwołania T. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 lipca 2016 r. oraz z dnia 19 października 2016 r.

Z kolei warunki uzyskania prawa do emerytury pomostowej zostały określone w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 664). Zgodnie z art. 4 ww. ustawy prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) na dzień 1 stycznia 2009 r. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Ponadto zgodnie z art. 49 u.e.p., emerytura pomostowa przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy,
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 ustawy,
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 2009 r. (zgodnie z art. 57 ustawy) miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy.

Należy podkreślić, że wyjątkowy charakter emerytur pomostowych przejawia się między innymi odmiennym ujęciem – na potrzeby tego właśnie świadczenia – pracy w warunkach szczególnych oraz pracy o szczególnym charakterze niż ustawa emerytalna. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych praca w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane

w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Z kolei w myśl art. 3 ust. 3 ustawy emerytalnej wskazanego wyżej przepisu prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. Powyższe oznacza, że definicja pracy w szczególnych warunkach na tle ustawy o emeryturach pomostowych jest inna niż definicja tej pracy obowiązująca na tle ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co przejawia się m. in. w tym, że ustawa o emeryturach pomostowych przewiduje mniejszy zakres prac, które mogą zostać zakwalifikowane jako prace w szczególnych warunkach. Innymi słowy, praca zaliczana do prac w szczególnych warunkach na gruncie ustawy emerytalnej może nie być kwalifikowana jako praca tego rodzaju na podstawie ustawy o emeryturach pomostowych.

Na podstawie skarżonych decyzji organ rentowy uwzględnił do stażu pracy odwołującego okres zatrudnienia w (...) S.A. od 16 kwietnia 1996 r. do 30 września 2008 r. w wymiarze 12 lat, 2 miesięcy i 12 dni., jednakże odmówił przyznania mu prawa

do emerytury pomostowej ze względu na następujące przyczyny: niewykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r., nieudowodnienie na dzień 1 stycznia 2009 r. okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat oraz nieudowodnienie rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. W toku postępowania Sąd ustalił jednak, że pierwsze z dwóch wymienionych przesłanek odwołujący spełnia. W toku niniejszego postępowania Sąd ustalił bowiem, że odwołujący przed 1 stycznia 1999 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w (...) S.A., a ponadto, po uwzględnieniu stażu pracy w warunkach szczególnych ustalonego w toku postępowania i przypadającego na okres przed 1 stycznia 1999 r. (ustalonego na potrzeby prawa do wcześniejszej emerytury) oraz stażu pracy w warunkach szczególnych przyjętego przez ZUS (na potrzeby emerytury pomostowej) odwołujący posiada łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Na podstawie dokonanych przez Sąd ustaleń należało jednak stwierdzić, że odwołujący w dalszym ciągu nie spełnia warunków koniecznych do uzyskania prawa do emerytury pomostowej ani na podstawie art. 4 u.e.p., ani też art. 49 u.e.p. Odwołujący nie spełnia warunku określonego w art. 4 pkt 6 u.e.p., gdyż po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Ostatnie zatrudnienie odwołującego w warunkach szczególnych miało miejsce w ramach pracy na rzecz (...) S.A., który to stosunek pracy zakończył się w dniu 30 września 2008 r., a więc przed ww. datą. O ile powyższa okoliczność wyklucza możliwość nabycia przez odwołującego prawa do emerytury pomostowej na gruncie art. 4 u.e.p., o tyle fakt niewykonywania pracy w warunkach szczególnych po 31 grudnia 2008 r. stanowi jedną z podstaw nabycia prawa do tego świadczenia w myśl art. 49 u.e.p. Niezależnie jednak od powyższego należy podkreślić, że odwołujący zarówno na dzień wydania przez ZUS decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r., jak i z dnia 7 listopada 2016 r., nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Odwołujący ani w toku postępowania przed ZUS, ani też w trakcie postępowania niniejszego, nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność rozwiązania stosunku pracy, tym samym nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 4 pkt 7 u.e.p. Warunek ten jest również konieczny do stwierdzenia nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 u.e.p., zgodnie z pkt 2 tego przepisu. Skoro więc odwołujący nie spełnia łącznie wszystkich przewidzianych w ustawie warunków, to brak podstaw do stwierdzenia, że prawo do emerytury pomostowej mu przysługuje.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał słuszność stanowiska organu rentowego,

zgodnie z którym T. R. nie spełnia kumulatywnie ani przesłanek koniecznych do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych, ani też prawa do emerytury pomostowej, co przesądziło o zasadności wniesionych przez niego odwołań od skarżonych decyzji. W związku z powyższym Sąd oddalił odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jako niezasadne.

SSO Zbigniew Szczuka

Zarządzenie: (...)

(...)